

РЕШЕНИЕ

№ 4655

гр. София, 19.08.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 21 състав, в публично заседание на 09.07.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Красимира Проданова

при участието на секретаря Детелина Начева и при участието на прокурора Първолета Станчева, като разгледа дело номер **3463** по описа за **2016** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.203, ал.1 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл.1, ал.2 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди (ЗОДОВ).

Образувано е по искова молба от Б. А. Ж. против Национален осигурителен институт /НОИ/. С исковата молба на основание чл.1 ал.1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди /ЗОДОВ/ се претендира изплащане на обезщетение в размер на 326.08 лева за имуществени вреди, представляващи внесената от лицето сума по РАН № Р-518 от 07.04.2015 г., начислената ѝ за съответния период банкова такса в размер на 4 лева, както и законната лихва, считано от 03.06.2015 г. до окончателното ѝ плащане. Претендира се изплащането и на сумата от 650 лв. за неимуществени вреди, представляваща морална безвреда, съобразена с продължаващите и към днешна дата емоционални страдания на лекар с несправедливо накърнени професионален и личен авторитет, кариерно развитие и социални контакти.

С влязло в сила определение от 22.06.2017 г., предявеният иск за имуществени вреди е оставен без разглеждане, поради оттегляне на иска и производството по делото в тази му част е прекратено.

Предмет на разглеждане по делото е само искът за обезщетение на неимуществени вреди.

В исковата молба и допълнения към нея се сочи, че с Решение №4241 от 17.06.2016 г.,

постановено по адм. дело № 92 по описа за 2016г. на Административен съд София-град е отменено Решение № 1040-21-118 от 28.12.2015 г. на директора на ТП на НОИ – С.-град, с което е потвърдено разпореждане № 2505 от 15.07.2015 г. на ръководителя на контрола по разходите на ДОО за събиране на сумите по ревизионен акт за начет № 518 от 07.04.2015 г. Твърди се, че именно процесният ревизионен акт за начет е станал причина за прекратяване на трудовия й договор с НЕЛК със Заповед № РД-23 от 22.05.2015 г. Сочи се, че след освобождаването й от работа на това формално законово основание, което се явява несправедливо и в разрез с целта на закона в Ж. настъпило увреждане на психо-емоционалното състояние - извънреден стрес, траен дискомфорт и хронична тревога поради накърнения от страна на органа стандарт за професионална етика и справедливост. Уволнението и се отразило изключително тежко в личен план, защото заради загубата на работа се е принудила да напусне С. поради невъзможност да се издържа в града, в който тя не разполага и със собствено жилище. Твърди се, че внезапното и принудително напускане на ищцата на обичайната среда води както до загубата й на доходи, така и на контакти, което я поставя в изолация до степен на невъзможност за упражняване на професията и неопределим срив на социалния статус. Претендираните неимуществени вреди се оценяват в размер на 650 лева.

По изложените съображения се иска да бъде осъден ответника да изплати на ищцата претендираното обезщетение за неимуществени вреди. Претендират се разноски. В съдебно заседание ищцата, чрез процесуалния си представител, поддържа исковата претенция.

Ответникът по иска - Национален осигурителен институт /НОИ/, чрез процесуален представител в писмен отговор и в съдебно заседание оспорва исковата претенция. Подробни съображения излага в писмени бележки. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Софийска градска прокуратура намира исковата молба за основателна и доказана. Предлага размерът на неимуществените вреди да бъде съобразен с наличните по делото доказателства.

Съдът, като прецени доводите на страните и събраните по делото доказателства, намира за установено от фактическа страна следното:

Не е спорно между страните и се установява от събраните по делото доказателства, че на членовете на ТЕЛК д-р А. Й. С., д-р Б. А. Ж. и д-р Р. В. В. е съставен ревизионен акт за начет № 518 от 07. 04.2015 г. за сумата от 978, 22 лева (895, 48 лева - главница и 82, 74 лева - лихва) за неправилно изплатена пенсия от 22.10.2013 г. до 31.05.2014 г. на лицето А. Д..

Не е спорно и обстоятелството, че с Решение №4241 от 17.06.2016 г., постановено по адм. дело № 92 по описа за 2016 г. на Административен съд София-град е отменено Решение № 1040-21-118 от 28.12.2015 г. на директора на ТП на НОИ – С.-град, с което е потвърдено разпореждане № 2505 от 15.07.2015г. на ръководителя на контрола по разходите на ДОО за събиране на сумите по ревизионен акт за начет № 518 от 07.04.2015 г.

С разпореждане № ВР-5-21-00276800 от 21. 06.2017 г. подписаната Л.- за ръководител на контрола по разходите на ДОО в ТП на НОИ на основание чл.115 ал. 2 от КСО е разпоредила на ищцата да се възстанови сумата в размер на 326,08 лв. Посочено е, че сумата, подлежаща на възстановяване е във връзка с влязло в сила Разпореждане № 2505 от 15.07.2015 г., издадено на лицето, отменено с Решение № 4241 от 17.06.2016

г., постановено по адм. дело № 92 по описа за 2016 г. на Административен съд -София-град.

Предявеният в производството пред настоящата инстанция иск е за обезвреда на неимуществени вреди, претърпени според ищцата именно заради вече отмененото разпореждане № 2505 от 15.07.2015 г. на ръководителя на контрола по разходите на ДОО за събиране на сумите по ревизионен акт за начет № 518 от 07.04.2015 г.

По делото са събрани и гласни доказателства чрез разпит на свидетелите А. С. и Р. В.. Св. С. сочи, че познава ищцата. Към 2013 г. заедно са участвали в състава на специализирания състав на ТЕЛК „ Очни болести“ към [фирма]. Излага, че през същата година се явила при тях за преглед за преосвидетелстване лицето Д., която преди това е минала на общия ТЕЛК в болницата, където са и констатирани заболяване от общ характер. Твърди, че процедурата и прегледа са минали по общия ред, рутинно без намеса или опит за такава от вѐн. Констатирани, че лицето няма очно заболяване, което да обуславя процент ТНР, но са били длъжни да приемат вече определения ѝ процент от общия ТЕЛК - 62 % като го отразят в ЕР № 1829 от 22.10.2013 г. При обжалването му свидетелката сочи, че то е отменено от НЕЛК. Излага, че на това експертно решение Д. е получавала суми за лична пенсия за инвалидност за общо заболяване, което е щета за бюджета на ДОО. Последвало издаването на ревизионен акт за начет /РАН/ за възстановяване от тяхна страна на сумата получена от това лице. С. твърди, че са правили опити да направят своите възражения, но същите не били приети. Въпреки положените от тях усилия и опити да защитят правата си те получили разпореждане за заплащане на НОИ сумата по РАН. Свидетелката пояснява, че не знае до колко актът за начет е повлиял на освобождаването на ищцата от НЕЛК в изпитателен срок. Сочи, че вследствие на всичко това Ж. е напуснала столицата и се е върнала в родното си място. Посочва, че е работила с ищцата в продължение на три години и я познава като сериозен и изряден човек. Заявява, е от информацията, която има от колегите си от очния състав на НЕЛК знае, че през времето през което е работила там Ж. не е съумяла да схване спецификата на работата в НЕЛК, която е по-различна от тази в ТЕЛК. Така също излага, че когато се е овакантило място в очния състав на НЕЛК, тя на няколко пъти е канена за него.

Св. В. сочи, че е работила с ищцата в един състав на ТЕЛК през 2013 г. и е запозната със случая на лицето Д.. Излага, че случилото се било изключително неприятно за всички тях, тъй като са лекари с дългогодишен професионален стаж, отнасяли са се добросъвестно към работата си и не са имали предходни начети и наказания. Твърди, че те самите са посочили 0% ТНТ и са нямали никаква вина за получените от лицето пенсии. Пояснява, че заради емоционалността на Ж., същата го е понесла по- тежко. Посочва, че след като са ги освободили от работа не е поддържала връзка с ищцата. При така установената фактическа обстановка, съдът направи следните правни изводи:

Съгласно разпоредбата на чл.203, ал.1 от АПК, гражданите и юридическите лица могат да предявяват искове за обезщетение за вреди, причинени от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на административни органи и длъжностни лица. Исковата защита е възможна при условията на чл.1 от ЗОДОВ, като исковите се разглеждат по реда на чл.203 и сл. от АПК, към който препраща и изричният текст на чл.1, ал.2 от ЗОДОВ.

Предявен е иск с правно основание чл.1 ал.1 от ЗОДОВ, във вр. с чл.203 ал.2 от АПК,

с който се претендира обезщетение за причинени неимуществени вреди. Претенцията е заявена срещу процесуално легитимиран на основание чл.205 от АПК ответник по иска – Национален осигурителен институт.

По основателността и доказаността на предявения иск съдът намира следното:

Според чл.1, ал.1 от ЗОДОВ, Държавата и общините отговарят за вредите, причинени на граждани и юридически лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на техни органи и длъжностни лица при или по повод изпълнение на административна дейност. Според чл.4 от ЗОДОВ Държавата в лицето на своите органи дължи обезщетение за всички имуществени и неимуществени вреди, които са пряка и непосредствена последица от увреждането, независимо от това, дали са причинени виновно от длъжностното лице. Поради това отговорността се характеризира като обективна, безвиновна, а възникването на право на обезщетение предполага установяване на незаконосъобразни актове, действия и/или бездействия.

За да бъде уважен иск с правно основание чл.1, ал.1 от ЗОДОВ, следва да се установи кумулативното наличие на следните елементи, които са част от фактическия състав на отговорността на държавата за дейността на администрацията: незаконосъобразен акт, действие или бездействие на орган или длъжностно лице на държавата при или по повод изпълнение на административна дейност, които са отменени по съответния ред ; вреда от такъв административен акт и причинна връзка между постановения незаконосъобразен акт, действие или бездействие и настъпилия вредоносен резултат. При липсата на който и да е от елементите на посочения фактически състав, не може да се реализира отговорността на държавата по реда на чл.1, ал.1 от ЗОДОВ.

В случая не е спорно, че със Заповед № РД-23 от 22.05.2015 г. на директора на НЕЛК трудовото правоотношение ѝ е прекратено.

По делото обаче липсва основният елемент от фактическия състав, а именно незаконосъобразен акт, действие или бездействие на орган или длъжностно лице на държавата.

Видно от представените по делото доказателства се установява, че трудовото правоотношение на ищцата с НЕЛК е прекратено по силата на заповед № РД-23 от 22.05.2015 г. на директора на НЕЛК. Разпореждането по чл. 110 ал. 3 от КСО е издадено на 15.07.2015 г., тоест почти два месеца след прекратяване на правоотношението ѝ. Решението на директора на ТП на НОИ С.- град е издадено на 28.12.2015 г., повече от половин година след освобождаването ѝ от работа. С оглед на това и предвид актовете, от които се твърди, че са настъпили неимуществени вреди, а именно че са постановени след прекратяване на трудовото ѝ правоотношение, няма как това прекратяване да е обусловено от тях. В този смисъл, не е налице зависимост и причинна връзка между прекратяване на трудовото правоотношение и постановените актове на длъжностните лица на ТП на НОИ – С.-град.

На следващо място съгласно установената практика по чл.290 от ГПК /вж. решение с № 376 от 26.10.2011 г. по гр.д. № 1405/10 г. на IV г.о. на ВКС/ - страната в чиято полза е уговорен срок за изпитване може да прекрати сключения трудов договор без предизвестие, във всеки един момент до изтичане на уговорения срок. Пред вид разпоредбата на чл.71 ал.1 от КТ, тя не е длъжна да мотивира прекратяването на договора. Достатъчно е ясно и безусловно да изрази волята си. Отрицателната преценка за изпитването от страната, в чиято полза то е уговорено, е окончателна и не подлежи на проверка за законосъобразност от страна на съда, защото произтича от свободата на договаряне между страните, съгласили се да сключат този вид трудов

договор.

По делото няма спор, че сключеният трудов договор между ищцата и НЕЛК № РД-ТД- 9 от 04.02.2015 г. е на основание чл. 70 ал.1, във връзка с чл. 67, ал.1, т. 1 от КТ. Така сключеният договор със срок за изпитване в полза на работодателя, може да бъде прекратен от него във всеки един момент до изтичане на уговорения срок. Преценката е на работодателя и не подлежи на съдебен контрол. По делото няма ангажирани доказателства, въз основа на които да се направи извод, че прекратяването на правоотношението е в нарушение на чл.8 ал.1 от КТ. По делото няма данни работодателят да е възпрепятствал ефективното изпълнение на възложената работа.

Предвид гореизложеното съдът счита, че твърдените в исковата молба обстоятелства, с които се обосновава настъпването на неимуществени вреди, не се доказват.

По изложените съображения съдът намира, че предявеният иск за присъждане на обезщетение за неимуществени вреди следва да се отхвърли като недоказан.

При този изход на спора, в полза на ищцата не следва да се присъждат разноски.

Ответникът е претендирал присъждане на юрисконсултско възнаграждение. Предвид изхода на спора искането е основателно.

На основание чл. 37, ал.1 от ЗПП, вр. чл. 144 от АПК и чл.10, ал.2 от ЗОДОВ, поради това, че делото не е с фактическа и правна сложност следва на НОИ да се присъди възнаграждение за юрисконсулт в минималния предвиден размер съгласно чл. 25, ал.1 от НЗПП, а именно 100.00 лева, която сума следва да се заплати от ищеца.

Водим от изложеното и на основание чл.203 и сл. от АПК, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявения от Б. А. Ж. против Национален осигурителен институт иск за обезщетение на неимуществени вреди в размер на 650.00 /шестстотин и петдесет/ лева.

ОСЪЖДА Б. А. Ж., ЕГН [ЕГН], да заплати на – Национален осигурителен институт юрисконсултско възнаграждение в размер 100.00 (сто) лева.

РЕШЕНИЕТО подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: